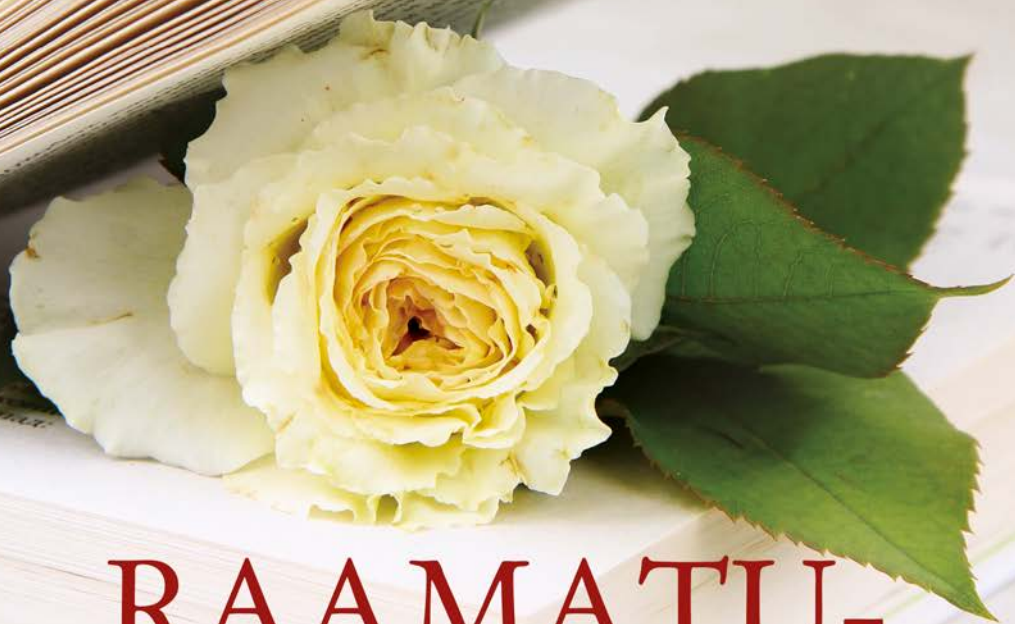

elle
VICTORIA
CONNELLY

RAAMATU-
SÕBRAD

Originaali tiitel:
Victoria Connelly
The Book Lovers
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selles raamatus kujutatud tegelased ja sündmused on välja mõeldud. Iga sugune sarnasus tegelike inimeste, kas elavate või surnutega, on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2015 Victoria Connelly. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B05399521
ISBN 978-9949-82-756-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armastusega June Martinile

ESIMENE PEATÜKK

„*Kubu* sa kolisid?” röögatas Callie Logani ema telefoni.

„Suffolkisse,” teatas Callie rõõmsalt.

„Ja mis *pagan* seal Suffolkiis siis on?”

„Öökulli talu.”

„*Öökulli talu?*”

„Minu uus kodu,” ütles Callie.

„Sa ostsid maja?”

„Noh, ma pean ju *kusagil* elama.”

„Jah, aga maja ostmine on nii lõplik, kas pole?” ütles ta ema. „Ma tean, et viimastel kuudel pole asjad sinu ja Piersi vahel päris korras olnud, aga kas Suffolkisse kolimine pole pisut liiga äärmuslik? Ma pean silmas, et kas te ei võiks veel proovida?”

Callie keerutas lihtsat kuldsõrmust sõrmes. Ta oli meeleheitlikult üritanud seda kätte saada, aga see paistis olevat kinni jäänud.

„Ei, emps, ma ei saa rohkem proovida. Selleks on liiga hilja. Kaugelt liiga hilja,” ütles ta ja kuulis ema ohkamas.

„Aga ma ei mõista ikka veel, mis valesti läks!”

Callie hammustas huulde. Tal polnud kunagi kummagi vane-maga olnud lähedast suhet: Callie oli sündinud neile üsna vanas eas ja pidi alati tundma, et oli olnud ebamugav üllatus. Nii ei suutnud ta praegugi emale kõike usaldada. Just sellepärast polnudki ta abielu

ebaõnnestumisest Piersiga rääkinud, sest teadis, et ei suuda seda emale arusaadavalt selgitada. Kui päris aus olla, siis ei suutnud ta seda endalegi selgitada.

„Sellest ei tulnud lihtsalt midagi välja, okei?” ütles ta täiesti ilmetu häälega.

„Kõik see pulmadele kulutatud raha,” tegi ema vihasele etteheiteid, „ja see kestis kõigest neli aastat. Ma ei tea, *mida* su isa selle peale ütleb.”

Callie sulges silmad ja püüdis mitte öelda midagi, mida pärast kahetseks. „Pean nüüd minema,” sõnas ta selle asemel.

„Noh, ära looda, et mina ja su isa sulle Norfolkisse külla tuleme.”

„Suffolkisse, emps. Ma elan Suffolkiis.”

„Vahet pole, eks? See asub nagunii kuskil pärapõrgus.”

Tore, mõtles Callie kõnet lõpetades, sest üle kõige tahtiski ta kõigest eemal olla.

Callie Logan poleks pidanud kunagi oma kirjastajaga abielluma. Sellest alates oli kõik hakanud tema jaoks allamäge minema. Valalisena oli ta eluga rahul olnud, kirjutanud rahulikult Londoni äärelinna üürikorteris oma raamatuid ja käinud nädalalõppudel sõpradega väljas, aga siis oli välja ilmunud Piers Blackmore, kes oli kiitnud tema lasteraamatut taevani ning rabanud ta samal ajal jalust.

Võib-olla oli ta mehega abiellunud tänutundest, sest just Piers oli pakkunud talle seda ülitähtsat esimest raamatulepingut. Ta oli igatsenud raamatut avaldada sama meeleheitlikult, kui oli igatsenud pääseda purgisuppide ja müslibatoonide söömisest nende aastate jooksul, mil oli pidanud võitlema kirjastuste äraütlemistega ning tegema mitmeid juhutöid, millega sai vaevu üüri makstud.

„Ma teen sind kuulsaks,” oli mees lubanud kahekümne viie aastasele naisele, silmad säramas ja huultel filmitähelik naeratus, mis oli ta hingetuks võtnud. Kui võluv oli ta olnud. Callie polnud

varem kedagi temasarnast kohanud ja armus kohe kõrvuni ära. Aga üsna pea olid nende suhtesse ilmunud mõrad.

Callie hingas sügavalt sisse. Ta ei tahtnud praegu selle peale mõelda. Selle asemel vaatas ta ringi oma väikeses Suffolki kodus, kuhu oli alles äsja sisse kolinud. Majake oli täidetud tema asjade, põhiliselt suure hulga raamatutega. Tegelikult paistis tema maja olevat täielikult raamatutega sisustatud. Õigupoolest koosneski Öökulli talu ainult raamatutest ja taladest, mõtles ta. Raamatuid oli isegi madalate ja mitte liiga laineliste talade *peal*.

Naine naeratas rahulolevalt, aga siis märkas ta diivanipadja tagant välja piiluvat väikest plastmassist nukku. See oli kangelanna tema äärmiselt edukaks kujunenud tüdrukutele mõeldud raamatu-sarjast, mille põhjal oli tehtud teleseriaal ja hulk maitsetuid plast-masstooteid. Piers oli täitnud lubaduse teha ta kuulsaks, mõtles ta. Kui ta ainult oleks täitnud ka õnnelikuks tegemise lubadust.

Ta raputas halbade mõtete peletamiseks pead, sest nende jaoks polnud tema ilusas kodus kohta.

„Siin olen ma õnnelik,“ lausus ta oma õdusates, raamatutega vooderdatud tubades ringi jalutades. „Õnnelik ja vallaline.”

Londonist ja sõpradest lahkumine polnudki nii raske, kui ta oli arvanud. Kui ebaõnnestunud abielu mitte arvestada, oli pealinna elu talle meeldinud, aga pärast lahtusprotsessi algatamist oli ta tundnud vajadust teha oluline muutus, ja oli kevadise külaskäigu ajal Suffolkiisse armunud. See oli tundunud täpselt õigena.

Nüüd tegi Callie oma majakeses väikese ringkäigu, silmitse-des hellitavalt raamaturiiuleid, mida eelmine omanik oli paigutanud kõikvõimalikesse kohtadesse. Ta oli tähele pannud, et enamik proua Morrisoni raamatuid oli aiandusest ja kokandusest, siin-seal vaid üksikud ilukirjanduslikud teosed. Calliel oli vedanud, et vana proua Morrison oli samuti raamatusõber ja nõustus hulga raamatu-riiuleid koos majaga müüma.

„Mu tütar ütles, et ma ei tohi kaasa võtta rohkem kui kaks kasti raamatuid,” oli ta Calliele öelnud, pannes tolle õhku ahmima. Ainult kaks kasti? See oli mõeldamatu, ometi paistsid proua Morris olevat alistunud.

„Osa neist on juba aastakümneid mu kaaslasteks olnud. Osa pärines isegi mu abikaasaelsest ajast. Aga elu läheb edasi ja vanad sõbrad on sageli sunnitud lahku minema.”

Callie ei suutnud mõelda, et loobuks ainsastki raamatust, sest temagi jaoks oli tegemist vanade sõpradega, ja praegu silmitses ta neid heldimusega. Seal oli ridade kaupa kulunud Enid Blytoni pehmekõitelisi ja õdede Pullein-Thompsonite väga armastatud poniraamatud. Callie naeratas, meenutades, kuidas tema koolikaaslastel olid jagunenud armastusromaanide ja ponijuttude lugejateks. Mõeldes oma katastroofilisele abielule, taipas Callie, et oleks pidanud ka täiskasvanuna poniraamatuid edasi lugema ja üldse mitte armastusromaanide juurde minema.

Ta sai aru, et kahekümne üheksaselt oli võib-olla pisut vara armastusest lahti öelda, aga tema haavatud süda poleks uue suhtega hakkama saanud ja ta oli endale lubanud, et muutub kolides täiesti uueks inimeseks. Ta oli kirjanik Callie Logan ning kavatses pühenduda oma raamatutele ja lugejaile – pärast nende aastatepikust toetust väärised nad temalt ainult parimat.

Ainsaks mureks oli, et Callie inspiratsiooniallikad paistsid olevat kuivanud. Tegelikult polnud ta suutnud pärast Londonist lahkumist üldse midagi kirjutada.

Teda kimbutasid kummalised kahtlused. Mis siis, kui ta *ei suudagi* maal midagi kirjutada? Ta võis ju olla üles kasvanud Oxfordshire'i väikeses külakeses, aga ülikooli minekust alates oli ta Londonis elanud ja alustanud seal ka kirjanikukarjääri. Hoolimata pidevast liiklusräst, teetöödest ja naabritest, olid Callie mõtted vormunud katkematuks sõnadevooks tema märkmikes ja sõrmeotstes, mis

lausa lendasid mööda klaviatuuri, et jõuaks kõik kirja panna. Piersi korterisse kolides, oli tal olnud lühike kohanemisperiood. Mees oli andnud tema käsutusse kolmanda magamistoa, viies sealt ära hulga jõusaalitarbeid, millele ta oli kulutanud väikese varanduse, aga mille kasutamiseks tal kunagi aega polnud, ning ostnud talle nurgalaua ja uhiuue arvuti.

„See on minu pulmakink sulle,“ oli mees öelnud, kui ta seda talle esimest korda näitas, ja see oli Calliele meeldinud. See polnud just kõige romantilisem kingitus, mõtles ta. Nagu ka neljapäevased mesinädalad Capri saarel, mille mees oli pigistanud kahe tähtsa kohtumise vahele Londonis. Aga selline Piers kord juba oli – üdini praktiline ja romantiline ainult siis, kui tal selleks aega oli.

Praegu oli tema kirjutuslauaks vana männipuust laud teises magamistoas, vaatega tema tillukesele eesaiale ja Newton St. Clare'i külaväljakule. See oli ilus külake umbes kolmekümne majaga, neist enamik ajast enne üheksateistkümnendat sajandit. Callie ei unusta kunagi esimest korda, mil ta mööda siniste ebahüatsintidega ääristatud teed lähima linna, Castle Clare'i, kinnisvaraagentide juurest sinna sõitis. Räägitakse, et Inglismaa maapiirkondades on kohakesi, kus tundub, et oled ajas vähemalt viiskümmend aastat tagasi rännanud ja Newton St. Clare oli just üks selliseid kohti tillukese ränikivist ja tellistest kiriku, metsikut harakputke ja käokanne täis surnuaia, rookatusega majade ning vanade korralike jugapuuhekide varjus oleva Tudori stiilis mõisahoonega.

Callie oli paanikasse sattunud ja vaadanud üle Öökulli talu üksikasjad, mis ta oli kinnisvaraagendilt saanud. Kas ta sai endale *tõesti* sellises kohas elamist lubada? Üllataval kombel oli vastuseks jah. Tegelikult oli maja paistnud lausa odav, võrreldes Londoni ülepaiutatud kinnisvarahindadega. Jah, rookatusega maja oli väike. Piersi luksuslikku Londoni korterisse oleks kaks Öökulli talumaja ära mahnutunud, aga Calliele oli maja seetõttu veelgi armsam. Talle meeldis

selle lihtne õdusus ja tõsiasi, et isegi tagasihoidliku saja kuuekümnese sentimeetrise pikkuse juures ulatus ta puudutama kõiki lagesid.

Ta oli auto parkinud, avanud väikese puitvärava, mis avanes täiuslikku rooside, lavendli ja kuslapuuga täidetud taluaeda, ning siis lihtsalt seisnud seal, nautides selle lõhna, vaadet ja vaikust.

Ta jäi sinna nii kauaks seisma, et omanik oli välja tulnud.

„Kas te tulite maja vaatama?“ oli naine küsinud.

Callie oli noogutanud. „Jah, palun,“ oli ta öelnud ja vana proua Morrison oli naernud.

„Mul on nii hea meel, et maja teile meeldib,“ oli ta pärast Callie hoonega tutvumist lausunud.

„Või meeldib? Ma *armastan* seda!“ oli Callie öelnud, kuuldes peas Piersi noomivat häält.

„Ära ütle talle, et *armastad* seda. Sa peaksid hoopis *vigu otsima*, et *hinda alla lüüa*.“ Nii oleks mees öelnud, aga Callie polnud niisugune. Kui miski talle meeldis, siis ütles ta selle välja.

„Ja kas te kavatsete siin päriselt elama hakata?“ oli proua Morrison küsinud.

„Aga muidugi. Miks ma ei peaks seda tegema?“

„Noh, paljud inimesed ostavad neid väikseid kohti lihtsalt suvilateks või investeringuteks ega ela nendes üldse.“

„Aga sellises majas lihtsalt *peab* elama,“ oli ta lausunud. „Ma ei usu, et ma siit minutikski lahkuda suudan.“

Callie oli näinud, kuidas proua Morrisoni silmad seda kuuldes pisaratega täitusid.

„Ja mina suudan sellest lahkuda ainult kellegi heaks, kes seda tõeliselt armastab,“ oli naine talle öelnud.